

“Fer oració és parlar amb Déu. Però, de què?”

M'has escrit: «Fer oració és parlar amb Déu. Però, de què?»
—De que? D'Ell, de tu: alegries, tristeses, èxits i fracassos, ambicions nobles, preocupacions diàries..., febleses!: i accions de gràcies i peticions: i Amor i desgreuge. En dues paraules: conèixer-lo i conèixer-te: «tractar-se!».
(Camí, 91)

4 de febrer

Una oració al Déu que m'és vida (Ps XLI, 9.). Si Déu per a nosaltres és vida, no ens ha d'estranyar que la nostra existència de cristians hagi d'ésser entreteixida en oració. Però, no us penseu que l'oració és un acte que hom aconsegueix i en acabat s'abandona. *El just troba la seva complaença en la llei de Jahvé i la repassa meditant-la nit i dia* (Ps I, 2.). Al matí penso en Vós (Cfr. Ps LXII, 7.); i, a la tarda, s'adreça a Vós la meua oració, com l'encens (Cfr. Ps CXL, 2.). Tota la jornada pot ésser temps d'oració: de la nit al matí i del matí a la nit. Encara més, tal com ens ho recorda l'Esriptura Santa, el son també ha de ser oració (Cfr. Dt VI, 6 y 7.).

(...) La vida d'oració s'ha de fonamentar, a més, en algunes estones diàries, dedicades exclusivament al tracte amb Déu; moments de col·loqui sense remor de paraules, a la vora del Sagrari

sempre que sigui possible, per agrair al Senyor aquesta espera -tan sol!- de vint segles. Oració mental és aquest diàleg amb Déu, de cor a cor, en el qual intervé tota l'ànima: la intel·ligència i la imaginació, la memòria i la voluntat. Una meditació que contribueix a donar un valor sobrenatural a la nostra pobra vida humana, la nostra vida diària corrent.

Gràcies a aquestes estones de meditació, a les oracions vocals, a les jaculatòries, sabrem convertir la nostra jornada, amb naturalitat i sense espectacle, en una contínua lloança a Déu. Ens mantindrem en la seva presència, com ho fan els enamorats en dirigir el pensament a la persona que estimen, i totes les nostres accions -fins i tot les més petites- s'ompliran d'eficàcia espiritual.

Per això, quan un cristià es fica per aquest camí del tracte ininterromput amb el Senyor -i és un camí per a tothom, no pas un corriol per a privilegiats-, la vida interior creix, segura i ferma; i s'afirma en l'home aquesta lluita, amable i exigent alhora, per a portar a terme fins al final la voluntat de Déu. (És Crist que passa, 119)

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/dailytext/fer-oracio-
es-parlar-amb-deu-pero-de-que/](https://opusdei.org/ca-ad/dailytext/fer-oracio-es-parlar-amb-deu-pero-de-que/)
(06/06/2025)